

Όνειρο του 21

Όταν ήμουν παιδί, ακόμα με στοιχειώνει
το όνειρο με τ' άλογο και τον Κολοκοτρώνη.
Παρασκευή ξημέρωνε, στου Μάρτη το 25
κι η μάνα μου με φώναζε γιατί ήταν παρά πέντε.

Δε θα προλάβεις τη γιορτή, έχεις καθυστερήσει
με το δικό σου κείμενο ο δάσκαλος θ' αρχίσει!
Αν πάω μέσα απ' το βουνό; Αν στρίψω στα πηγάδια;
Ποιος το τολμάει Γιάννο μου, εκεί είναι τα σκοτάδια!

Τι λες ρε μάνα κοίτα με, να δεις αν το τολμώ!
Ο Γιάννος σου μεγάλωσε, το φόβο τον νικάω!
Το ξέρω παλικάρι μου, το άλλο με τρομάζει,
εκείνο τάχα τ' άλογο, που τα παιδιά τ' αρπάζει!

Μα εγώ που το Δημοτικό, κοντεύω να τελειώσω,
άμα το δω το άλογο, νιώθω πως θα το λιώσω!
Με περηφάνια γέμισα απ' το χαμόγελό της,
θυμάμαι ακόμα το φιλί και τον χαιρετισμό της.

Μετά από λίγα βήματα, ο δρόμος μου χωρίζει,
στο μέρος πάντα πήγαινα που ο ήλιος το φωτίζει.
Μα, το 'χω λέω σήμερα, νομίζω πως βαστάω
και πρώτος θα είμαι στο σχολειό και για άντρας θα μετρώ!

Ωραίος είναι έλεγα και του βουνού ο δρόμος,
μα σύντομα κατάλαβα, ότι δεν ήμουν μόνος!
Κάτι κρυφά μ' ακολουθεί, κάτι σαν να καλπάζει!
Κάτι που, ωχ μανούλα μου, το 'έδαφος τραντάζει!

Και πριν προλάβω πίσω μου να δω τι με ζυγώνει,
μ' αρπάζει με το στόμα του και πάνω με σηκώνει.
Το μαύρο, το κατάμαυρο, το στοιχειωμένο άτι!
Με τρέχει σαν τον άνεμο, πιασμένο από την πλάτη!

Μανούλα μου τι το 'θελα να σε αμφισβητήσω;
Αχ να ήτανε να σ' έβλεπα, συγγνώμη να ζητήσω.
Καλπάζουμε το χάραμα, δε ξέρω που με πάει
με πάγωσε στο σβέρκο μου, έτσι όπως ξεφυσάει!

Μα ξάφνου με παράτησε σε μαγεμένο αλώνι,
και μια μορφή ξεπρόβαλε σαν τον Κολοκοτρώνη!
Και μια ματιά που τόλμησα να ρίξω φευγαλέα,
τον είδα χωρίς τ' άρματα, την περικεφαλαία!

Και να ξοπίσω μια κυρά, με σπάθα σα σωλήνα!
προσκύνησε και τ' άλογο, μαμά τη Μπουμπουλίνα!
Ο Μπότσαρης ακολουθεί, Ο Διάκος κι ο Αντρέας
και πίσω με κυκλώνουνε, Νικήτας κι Οδυσσέας!

Τι με κοιτάτε αμίλητοι; Τι θέλετε από εμένα;
Δεν είστε πλέον ζωντανοί! Δεν είναι 21!
Να πάτε πίσω, όλοι σας! Να μπειτε στα βιβλία!
Εκεί που σας συνάντησα, στην έγχρωμη Ιστορία!

Δεν ξέρω αν μ' ακούγανε, κοιτούσαν θυμωμένοι!
Και, κάποιοι με παράπονο, σαν να 'ταν ξεχασμένοι!
Μου δείχνει ένας στα στήθια του, τις τρύπες που 'χε κάνει!
Κι άλλος στο μέρος της καρδιάς, μια χούφτα χώμα βάνει!

Αργά, το μαύρο άλογο, χανόταν στο σκοτάδι...
Αργά κι ο γέρος του Μωριά, μου αφήνει ένα χάδι!
Κι όσο τα χρόνια κι αν περνούν, κι ασπρίζουν τα μαλλιά μου,
Παρασκευή, το Μάρτιο, ... , το νιώθω στη καρδιά μου!

Κάββουρας Τάκης
Φεβρουάριος 2016